

2012. február 1. – szerda

János evangéliuma 10,28: Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.

Három kijelentést olvasunk egyetlen mondatban, három nagyon fontos ígéretet Jézus Krisztustól. Először arról hallunk, hogy örök életünk van, amit ajándékba kaptunk Megváltónktól. Nem fizettük meg, nem vásároltuk, nem érdemeltük ki, hanem ingyen kegyelemből nekünk adja az, aki ennek árát megfizette, és ez által joga van azt nekünk adni az Ő jó tetszése szerint. Mi felfogni sem vagyunk képesek, hogy mekkora ajándékot adott nekünk a mi URunk, és milyen tökéletes dicsőség vár ránk Vele együtt az Ő országában. A második kijelentés az, hogy nem veszünk el. Mielőtt URunk megváltott, mindnyájan elvesztettek voltunk, miután kegyelme ránk kiáradt, megváltottak vagyunk, miénk az örök élet. Mivel nehezen tudjuk elképzelni Isten országát, ezért mai világunkból indulunk ki, ebben a mi világunkban pedig nincs olyan érték, amit ne lehetne elveszteni, vagy ami ne változna soha. Életünk során is átéljük, néha többször is, hogy értékek változnak meg, hogy az, amit öröknek hittük egyik pillanatban, később egészen más lesz, hogy nincs olyan biztos rejtékhely, olyan megbízható személy, ahol vagy akinél soha ne veszne el semmi. Talán ezért aggódnak némelyek, hogy az örök életet, amit Megváltónk ad nekünk, nehogy elveszítsük, nehogy mi magunk emberi gyengeségeink miatt, a körülményeink próbái közepette elveszünk. Egyetlen alapja van annak, hogy nem veszünk el, de az sziklánál is szilárdabb alap: Jézus Krisztus szava. Az ÚR még azt is hozzá teszi, hogy nincs olyan, aki kezéből kiragadhatna. Emberi erő és akarat tudjuk, hogy szóba sem jöhet, inkább attól tartunk, hogy Isten ösellensége, a sátán ragad ki minket a kegyelemből és eltávolít Istentől. URunk azt mondja, hogy életünk az Ő kezében van, Ő pedig legyőzte már ezt az ellenséget, így annak nincs hatalma azok felett, akik az ÚR Krisztus kezében vannak. Tegyük ezt most személyessé, fogadjuk el Megváltónk szavait saját életünkre nézve: Jézus Krisztus nekem örök életet adott, én nem veszek el soha, mert senki nem tud kiragadni engem az ÚR Krisztus kezéből. Éljen az üdvbizonyosság boldog tudatában.

2012. február 2. – csütörtök

Péter első levele 1,18-19: Nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.

Az ige legfontosabb üzenete az, hogy a mi URunk Jézus Krisztus megváltott minket, életét adta értünk. Ebben az igében azonban az is benne van, hogy miből váltott meg az ÚR, mi volt az, ami halálra és kárhozatra vezetett volna minket. Itt meglepődve olvashatjuk, hogy az atyáktól örökölt hiábavaló életmódtól váltott meg Krisztus. Gondolom, felkapták a fejüket azok, akik előtt Péter apostol levelét felolvasták az első gyülekezetekben. Úgy, ahogy közülünk is legtöbbször értetlenül állunk első hallása után ennek a mondatnak. Péter levele nem egy gyülekezetnek szól, nem egyetlen közösségben általa ismert emberek életmódját bírálja, hanem egyetemes levél, amit felolvastak, majd továbbküldtek a gyülekezetek, ezért benne egyetemes igazságok olvashatók, olyan tényeket ír le az apostol, melyek általánosan igazak minden közösségben. Biztos, hogy minden gyülekezetben voltak olyanok, talán a többség olyan volt, hogy azt kérdezték, miért is ír ilyen bíráló szavakat az apostol, hiszen nem is ismeri legtöbbszörjüket. A gyülekezetek tagjai között egyesek szülei, nagyszülei becsületes, köztiszteltetnek örvendő, vallásosan buzgó, közérkölcnek nem vétő ember lehettek. Péter pedig azt írja, hogy hiábavaló életmódjuk volt, amit jól nevelt gyermekeik is folytathattak volna, ugyanannyira hiábavaló módon, de ebből Krisztus megváltotta őket. A következtetés egyszerű, mindaz, amit Jézus Krisztus nélkül, az Ő megismerése, váltságának elfogadása előtt tettünk, az hiábavaló. Ahogyan azt egyik magyar énekírónk fogalmazta: *Hiába tanulás, tudás, törekvés; hiába szenvedés, szerelem, szövetség; hiába kívánság, kutatás, küszködés! Hiába minden, ez nem elég!* A mi URunk Jézus Krisztus elsősorban a kárhozattól, az örök elveszéstől mentett meg minket, de nem csak attól. Váltságával attól is megmentett, hogy a

magunk törekvésével próbáljuk elérni az üdvösséget, és próbáljuk elérni a nem hiábavaló földi életet. Miután az Ő megváltottai lettünk, megnyertük az örök életet, és ráadásul az értelmes földi életet is. Nem hiábavalóságoknak élünk többé, még csak nem látszólag értelmes hiábavalóságoknak sem, hanem Krisztusnak, hiszen akik az Ő megváltását elfogadtuk, azok hálából életünket Neki szenteljük.

2012. február 3. – péntek

A zsoltárok könyve 94,18: Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, URam, támogatott engem.

A jó segítség idejében érkezik. Valaki ma mondta, hogy amikor tőle segítséget kérnek, arra gondol, hogy három nap múlva biztosan több ideje lenne segíteni, de akkor már nem lesz a kérőnek arra szüksége, hanem most kell neki a támogatás, akkor most tegyem oda a vállam, és segítsek. Azt is ismerjük, hogy a segítség még azelőtt kell érkezzen, hogy megrogyna lábunk a teher alatt, hiszen sokkal nehezebb újra lábra állni, esetleg mindent újra kezdeni, mint kitartani némi segítséggel a nehéz pillanatokban. Ezért a jó segítség a roskadozás előtt érkezik, még ha az utolsó pillanatban elesésünk előtt, akkor is jó és hatásos lehet. Isten azonban nem hagyja a támogatást az utolsó pillanatra, hanem már akkor segítségünkre siet, amikor még messze a baj, még nincs itt a nagy veszély, hanem csak ott tartunk, hogy felmerül gondolatainkban annak lehetősége, hogy megroskadunk majd a terhek alatt. Ha csak elméletileg is foglalkozunk ezzel a lehetőséggel, az ÚR nem akarja, hogy a gondolatból aggodalmaskodás származzon, az aggodás pedig félelemhez vezessen, amitől már csak egy lépés van a kétségbeesésig, kapkodásig, a gondolattól eljuthatunk a valóságos összeroskadásig. A mi Istenünk már az elején eszünkbe juttatja az Ő szeretetét, ami a legnagyobb támaszt jelenti nekünk. Ha erről emlékezünk, hogy mennyei Atyánk szeret minket, akkor ebből erőt merítünk, hiszen az Ő szeretete hatalmával párosul, gondviselésében valósul meg, az eleséstől, megroskadástól ez a szeretet ment meg. Köszönöm URam, hogy tudhatom, semmi nem történhet velem akaratom nélkül, Te pedig mindig jót akarsz, sőt, még a rosszat is, ami esetleg érhet, javamra fordítod. *Ragaszkodik Hozzád lelkem, jobboldal támogat sz engem.*

2012. február 4. – szombat

Mózes első könyve 6,8: Noé kegyelmet talált az ÚR előtt.

Kettős okom van arra, hogy hálás legyek Istennek, sőt, talán ennél is több. Hálás vagyok az ÚRnak azért, hogy nem pusztította el az embert teljesen, hanem Noénak és családjának megkegyelmezett. Úgy értem az Írásból, hogy nem magyarázza meg Isten, hogy miért is talált Noé kegyelmet Őelőtte, találgatni pedig nem érdemes. Minden ember által feltételezett magyarázatnak vannak ellenmagyarázatai, vég nélküli vitákba lehet bonyolódni akkor, amikor meg akarjuk fejteni minden áron azt, amire nincs kijelentés. A kijelentés, az Isten közlése ennyi, hogy Noé kegyelmet talált, ezután pedig Isten megszólította őt, és elmondta, ami következni fog, és azt is, hogy milyen tervet készített az Noé és családjának megmentésére. Aztán azért is hálás vagyok, mert ezt a történetet Isten fontosnak tartotta közölni velünk, ezért van benne az Ószövetségben. Mert belőle megérthetjük, Isten milyen komolyan veszi a bűnt és annak büntetését, de az is világossá lesz, hogy Ő készített egy utat megmentésünkre. Ha a többi ember hallgat Noéra, aki elmondta nekik, hogy mi történik majd, ők is készíthettek volna bárkát, vagy Noé mellé bemehettek volna, míg be nem zárult az ajtó.

Leginkább azért vagyok hálás, hogy ma én is, mi is kegyelmet találtunk az Úrtól. A magunk esetében még nagyobb annak rejtélye, hogy Isten miért is könyörült rajtunk, miért épp nekünk jelentette ki magát, ismertette meg velünk a Fia által készített váltságot, hívott el minket az örök életre. Nem értjük, csak megköszönjük, hogy Ő, az ÚR így döntött, hogy nekünk elmondja azt, ami következni fog, de azt

is, hogy miképp menekülhetünk meg az ítélettől, és mehetünk be az Ő országába. Köszönjük az ÚRnak, hogy lehetőséget adott nekünk elfogadni az Ő kegyelmét, a megváltást, áldjuk Megváltónkat, mert annyira szeretett, hogy életét adta értünk, és azt is hálaival köszönjük mennyei Atyánknak, hogy mindez azért van így, mert egyszer kegyelmet találtunk előtte, és eldöntötte, hogy így cselekszik velünk és értünk, így ment meg minket. Mindezt örökre áldott az Ő Neve.

2012. február 5. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 11,10: Azon a napon Isai gyökeréhez fognak járulni a nemzetek, mert zászlóként magaslik ki a népek közül, és székhelye dicsőséges lesz.

Isten ígéje igaz, minden prófécia, amit Ő kijelentett, beteljesedik. Ami eddig nem valósult meg, az bizonyára meg fog történni, mert Isten ígéje igaz, szent és Neki hatalma van akarátát véghezvinni, és sok már beteljesedett prófécia is megerősít ebben a hitben minket. Szerény történelmi ismereteim alapján úgy tudom, hogy ilyen eddig nem volt az ismert történelmi időben, hogy a nemzetek Isai gyökeréhez járuljanak. Isai Dávid király apja volt, tehát az ige azt mondja, hogy eljön az idő, mikor a népek a zsidó néphez járulnak. És nem ellenséges szándékkal, hanem azért, mert Izráel életében bekövetkezik az az idő, amikor dicsőséges lesz, kimagaslik a többi nép közül. Ma ez nem mondható el. Ma két táborra oszlik a világ a zsidó néphez való viszonyát tekintve. Vannak, akik Pál apostol római levele szellemében az ószövetségi választott népet nagyobb testvérnek tekintik, akivel Istennek még terve van, noha azt pontosan nem tudják meghatározni, hogy mit jelent a lelki Izráel, és miként valósítja meg Isten ennek a népnek helyreállítását. Amit azonban nem tudnak, azt az ÚRra bízzák, ők pedig imádkoznak Isten akaratának bekövetkezéséért a zsidó nép életében is. Sajnos, nagyon sokan vannak azok, akik ma is ellene vannak mindennek, ami Izráelből származik, nem csak a szomszéd nem keresztyén népek, hanem nagyon sokszor magukat Isten gyermekeinek tartó közösségek is. Azt sem hallgathatjuk el, hogy Isten ószövetségi népe néha nem tanul saját hibáiból, ahogyan a bibliai korban, úgy néha ma is azt érezzük, hogy Isten ígéretei őket nem alázatos reménységre indítja, hanem magabiztosan, kicsit öntelten várják, hogy fölötté legyenek másoknak. Az viszont, hogy a választott nép tagjai közül némelyek némelykor nem megfelelően fogadják az ígéreteket, nem jogosít fel minket arra, hogy őket megvessük, ítélkezzünk fölöttük. Ha az apostol tanítását komolyan vesszük, olyanok kell legyünk, mint akinek van egy nagyobb testvére, aki időnként téved, néha nem hallgat a szülők jó tanácsára. Hibái ellenére a testvért szeretjük, ha lehet, a helyes útra irányítjuk, ha pedig mást nem tudunk érte tenni, akkor imádkozunk. Afelől viszont nincs kétségünk, hogy az ÚR őt helyre állítja, dicsőséggel koronázza meg, akkor pedig mi is jó értelemben büszkék leszünk, hiszen ő a mi testvérünk. Áldd meg URam Izráelt, a Te népedet.

2012. február 6. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 59,1-2: Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenektől.

Nagyon kellemetlen, de sajnos, mégis megtörténik, hogy megszűnik az áramszolgáltatás. Ezt úgy szoktuk mondani, hogy elveszik a villanyt, pedig senki nem vesz el tőlünk semmit, egyszerűen valamilyen okból nem jön egy ideig a vezetéken a villanyáram. Ilyenkor bosszankodunk, mert mindennapi életünk rész a sok háztartási gép, nem tudunk mosni, nem megy a vízpompa, kiolvad a hűtő, nincs tévé és nincs számítógép. Sokszor szidjuk a szolgáltató céget, annak vezetőit, karbantartó munkásait, minden ok nélkül. Azért szünetel a szolgáltatás, mert valahol megszakadt a vonal, a fagy miatt elszakadt egy huzal, vagy felelőtlen emberek elvágták valahol a vezetékét. S ha bárhol

megszakadt, akár csak pár centiméternyire is a vezeték, akkor hozzánk már nem érkezik el az áram, szenvedünk miatta. A Biblia azt tanítja, hogy a bűn az oka annak, hogy megszakadt a kapcsolat az Isten és az ember között. Ennek következménye, hogy az, ami csak Istentől jöhet az életünkbe, nem érkezik meg. Nincs kapcsolat Istennel, ezért nincs vezetés, tiszta látás, nincs áldás, segítség, magunkra maradunk, s nem tudjuk megoldani életünk problémáit. S akkor lehet mondani azt, amit sokan mondanak felelőtlenül, hogy miért nem segít Isten, hol van most Isten? A központnál, az előbbi példánál maradván semmi nem változott, ugyanakkora a feszültség, az áramtermelés, csak a szakadás miatt nem jut el hozzánk. Isten hatalmas, segítőkész, Ő a mi jóakarónk, Nála kész a szabadulás. Csak helyre kell állítani a kapcsolatot, s máris árad az áldás. Mi viszont sajnos csak arra vagyunk képesek, hogy elszakadjunk, hogy tönkretegyünk a kapcsolatot, arra már nem, hogy azt visszaállítsuk. Egyedül Isten Fia tudja azt ismét visszaállítani. A kapcsolatot megszakítani könnyen lehet, de nehéz helyrehozni. Jézus Krisztus drága árat fizetett azért, hogy mi ismét szent Atyánk színe elé járulhassunk, az Ő akaratát megérthessük, áldásaiban részesedjünk. Mivel Jézus Krisztus a mi bűneinket magára vette, és azok büntetését elhordozta, így azok nincsenek többé, semmi nem választ el Istentől, hanem Ő meghallgat minket, megsegít, kegyelmében részesít. Mindezt áldott legyen a mi URunk Jézus Krisztus, és a mi mennyei Atyánk.

2012. február 7. – kedd

A zsoltárok könyve 93,4: A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fenségesebb az ÚR a magasságban.

A legenda szerint az indián törzsfőnök, amikor először látta a tengert, egy palackban akart belőle vizet vinni a hegyekben élő törzse tagjainak, hogy ők is lássák a „nagy vizet”. Úgy gondolom, mindennel így van, még a ma divatos háromdimenziós vetítés sem tudja azt az élményt nyújtani, amit a természet, például egy csodálatos szikla, a végtelen tenger, vagy akármi más. Azt látni kell, hallani kell, ahogyan a tenger morajlik, mennyire félelmes és csodálatos tud lenni egyszerre. Sajnos, azt, hogy mennyire félelmetes, az utóbbi években többször is volt alkalmunk tapasztalni, ha nem is direkt módon, de a pusztítást, amit a szökőárok végeztek, borzadva szemléltük, a képernyőn is rettenetes volt. Amikor néha este felnézek a csillagokra, mindig az jut eszembe, hogy milyen hatalmas Istenünk van, aki az elképzelhetetlen távol levő hatalmas csillagokat is számon tartja, azok pályáját Ő szabja meg, mozgásukat irányítja. Aki nagyobb vízeséshez közeledik, már távolról is hallja a lezúduló víz robaját, a tengeren utazók sokszor tiszteletre érznek indítást, hallva annak morajlását. De a szárazföld belsejében élő emberekként talán említhetnénk az erdő susogását, amikor alkonyatkor hatalmas fekete tömegként egyszerre titokzatos és hatalmas lesz szemünk előtt. A sor folytatható, az üzenet az, hogy Isten teremtett világa csodálattal tölt el, nagyszerű, fenséges számunkra kezének alkotása. A zsoltáríró pedig arról számol be, hogy mindezeknél, a teremtett világ bármely csodájának szemlélésénél nagyobb „élmény”, ha azok Teremtőjére tekintünk. Isten maga olyan csodálatos, fenséges, hogy azt nem lehet semmilyen hasonlattal kifejezni, hiszen bármi, amit Hozzá próbálnánk hasonlítani, az minket ugyan csodálattal tölt el, mégis, „csak” kezének munkája. Az ÚR nagyobb, csodálatosabb, dicsősége meghaladja a képzeletet és az emberi szavak leíró képességét. Valahányszor a teremtett világot csodáljuk, jusson eszünkbe az Alkotó, Aki mindezeknél fenségesebb, és a Vele való közösségbe hív minket.

2012. február 8. – szerda

Dániel próféta könyve 9,17: Ragyogjon rá orcád elpusztult szentélyedre, önmagadért, ó Urunk!

Isten temploma a nép bűnei miatt pusztult el. Az ÚR megengedte idegen népeknek, hogy legyőzzék a választott népet, annak ifjúságát és munkaerejét fogságba vitték, az országot pedig feldúlták, ennek esett áldozatul a templom, Isten szentélye is. Sokszoros nyomorúság miatt nagy volt a bánata a népnek, hiszen lerombolták hajlékaikat is, sokan veszítették el szeretteiket, támasz nélkül maradtak idősek és betegek. Bánatukat csak fokozta, hogy a templom is áldozatul esett, nincs többé meg az a hely, ahol Istenhez lehetett kiáltani, ahol segítséget lehetett kérni, ahol bűneik miatti bánkódásuknak közösségben hangot adhattak volna.

A fogságba hurcolt nép elenyésző része azonban jól vitte az idegen földön is. A király választotta ki a fiatalok közül a legalkalmasabbakat, hogy különleges képésben részesítse, fontos megbízatások teljesítésére felkészítse őket. Dániel, a mai imának szerzője is kényelmes, szinte fényűző életet folytathatott volna a pogány országban. Ő azonban nem feledkezik meg egyetlen nap sem az élő Istenhez imádkozni, az ÚR kegyelmét kéri a vétkező nép életére, azért könyörög, hogy a büntetés után jöjjön el ismét a áldás ideje. Isten Nevére apellál, a szentélyt, a templomot is Isten templomának nevezi.

Itt nem csak arról van szó, hogy ez a kis nép, a zsidó nép elvesz Isten nélkül. Tűntek még el nemzetek a föld színéről. Ha nincs templom, akkor nincs a népnek közössége Istennel, így pedig nem lehet megmaradni. Itt viszont a többi népről is szó van, akik látták, hogy mit cselekedett Isten az Ő népével, megérthették, milyen az ÚR büngyűlölő haragja, de el kell jöjjön az idő, mikor azt is megláthatják, hogy nem haragszik örökre az ÚR, hogy Ő kész megbocsátani. Meg kell lássák a népek is, meg kell tapasztalja Izráel is, hogy Isten temploma nem vész el örökre, az újra felépül, helyreáll.

Amikor Dániel azt kéri, hogy Isten tekintsen újra áldásával templomára, akkor ezt a nép érdekében is kéri, a pogány népek érdekében is, hogy azok is lássák az ÚR hatalmát, kegyelmét, de magáért Istenért is kéri. Amikor azt mondja, hogy önmagáért, URunk, mintha azt mondani, hogy hiszen Te is ezt akarod, hiszen abban gyönyörködsz, ha áldást adhatsz, ha helyreállítasz minket, ha kegyelmed kiáradhat a Te népedre. Bennünk nincs oka annak, hogy szeress és megáldj minket, de Isten azért szeret, áld meg és könyörül, mert önmagára tekint, és mi azt is hozzá tehetjük, hogy szent Fiára tekint, és Őérette cselekszik. Az ÚR önmagáért, és Krisztusért tekintsen rá a mi sokszor lepusztult lelki világunkra, ragyogjon fel rajtunk az Ő arcának dicsősége. Önmagáért, cselekedj értünk, URunk.

2012. február 9. – csütörtök

Pál második levele a korintusiakhoz 8,24: Tanúsítatok tehát irántuk szeretetet.

Isten gyermekei egymásra figyelnek, egymásról gondoskodnak. Ha egyiknek több adatott, akkor igyekszik megosztani javait azokkal, akiknek kevesebb van. Az első gyülekezetekben ez így történt a kis közösségek szintjén, ahol egyik hívő a másikért felelősséget érzett, és így történt az anyaszentegyházban, ahol voltak módosabb és kevésbé tehetős gyülekezetek is. Sajnos, igen sokszor igazuk van azoknak, akik a mai gyülekezetek életében nem találják ezt a felelősséget sem az egyén, sem a közösségek szintjén. Amikor viszont nagy nyomorúsága, rendkívüli próbatétele van akár egy gyülekezeti tagnak, akár egy egész közösségnek, mégis indítást érzünk arra, hogy lehetőségeink szerint próbáljunk segíteni. A mi közösségünkben időnként diakóniai célú gyűjtést szervezünk. Bizonyára gyakrabban lehetne és kellene az odafigyelésnek, szeretetnek ezen látható és gyakorlati jelei jelentkezzenek, de sajnos, néha elbátortalanít az, ahogyan némelyek ehhez viszonyulnak. Amikor a presbiterek visszajönnek, sokszor nem az a fény csillog a szemükben, melyet az Írás alapján joggal feltételezhetünk a Jézushoz visszatérő, missziót végző tanítványok esetében. Ki többet, ki kevesebbet adományoz, segítség céljával, és nem hallgatható el, hogy olyan is van, aki nem a fölöslegéből ad, hanem

valamitől elvonja, de mégis szívből, őszinte együttérzéssel akar segíteni. De az is elég gyakran előfordul, hogy valaki nem szívesen fogadja a hozzá belépő presbitert, meg is kérdezi, hogy már megint pénz kellene, ugyan mi a csodára kell, és biztosan eljut-e ahhoz, akinek adják? Amikor Pál apostol a korintusiakhoz küldi Tituszt, másik két segítővel együtt, akkor elküldi előttük ezt a levelet, melyben az ő befogadásukra kéri a gyülekezet tagjait. Úgy nevezi Pál őket, hogy a mi testvéreink, a gyülekezet küldöttei és Krisztus dicsősége. És mint ilyeneket, szeretettel kell őket fogadja a közösség. Isten gyermekeinek közössége nem csak azokat fogadja szeretettel, akik mennyei üzenet közvetítésében szorgalmatoskodnak, hanem azokat is, akik szolgálatra érkeznek, földi megbízatásuk van. Amikor a közösségek egymásról gondoskodva anyagi szinten segítik egymást, akkor ezzel is Krisztus akarata szerint szolgálnak, az Ő dicsőségére. Ehhez a szolgálathoz nem is kell nagyon sok elméleti képzés, sokkal fontosabb a hit, jóakarát, buzgóság, testvérszeretet. Ide is bizonyára igaz az ige: aki egyet befogad ezek közül, az URat fogadja be. Mondjuk ezek alapján így a mai igét: tanúsítsunk mindenki iránt, aki Krisztus Nevében érkezik hozzánk, szeretettel.

2012. február 10. – péntek

János evangéliuma 15,5: Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.

Két fontos igazságot gyakran hangsúlyozunk ezen ige alapján. Az egyik, talán legfontosabb igazság az, hogy élő közösségben kell legyünk Jézus Krisztussal, ez a keresztyénség lényege, mindent Tőle kapunk, Vele osztonk meg, szüntelen Rá figyelünk, egész életünk Hozzá kapcsolódik. Amikor ez már nem csupán szép hasonlat, hanem minden nap megélt valóság, akkor lesz valóban áldott életünk Krisztusban. Az áldott nem teher és próbamentest jelent, hanem Jézussal közösségben Tőle kapunk erőt, vezetést, mindet, ami jó és szükséges az igazi élethez. A másik gyakran hangsúlyozott üzenete az ige nek az, hogy az ÚR áldása, segítsége nélkül tehetetlenek vagyunk, semmit nem tudunk cselekedni, ami jó, hasznos, Isten akarata szerinti lenne. Ezért fontos az Úrral való élő közösség, hogy ne legyünk tehetetlenek, ne legyünk gyümölcstelen a keresztyénségünk.

Az igében van egy harmadik, ugyancsak fontos üzenet is. Ha közösségünk van Krisztussal, akkor lesz gyümölcs, mégpedig sok gyümölcs. A Vele való közösségnek van következménye, a mi életünk „kivirágzik”, de a virágok szépségén fölül gyümölcsöző is lesz, azaz következményei, áldásai lesznek ennek az élő közösségnek. A tehetetlenség ellentéte lesz, tudunk jót cselekedni, tudunk áldást tovább adni, hasznossá és áldássá leszünk, s mindezt nem magunktól, hanem azzal az erővel, ami a szőlőtőről származik. Ez nem dicsekvés, nem önteltség, hanem a szőlőtökének dicsősége, magasztalása. Beláttuk, tudjuk, hogy önmagunkban eredménytelenek vagyunk, nem is akarunk magunkra maradvá erőlködni, hanem élő közösségben Krisztussal az éltet minket is, az segít a jó cselekvésére is, ami Krisztustól származik. Ha Neki engedelmeskedünk, azzal sáfarkodunk helyesen, amit Tőle kaptunk, akkor örömmel látjuk a beérő gerezdeket, a másoknak használó gyümölcsöt. Tegyen Istenünk mindnyájunkat sok gyümölcsöt termő vesszőkké, az Ő Lelkének sok áldását továbbadó engedelmes gyermekeivé.

2012. február 11. – szombat

Jeremiás próféta könyve 31,7: Hirdessétek, és mondjatok dicséretet: az ÚR megszabadította népét.

A múlt idejű megfogalmazásra figyelünk fel az igében, tudva azt, hogy Jeremiás próféta még a babiloni fogság idején hirdette az ÚR szavát. Azt értjük az olvasottakból, hogy Isten már megcselekedte, a nép azonban ezt még nem tapasztalta meg. Hogy cselekedte meg az ÚR, ha ennek semmi nyoma? kérdezhetjük. Úgy, hogy Isten eldöntötte, hogy megszabadítja népét. Attól a pillanattól kezdve ez a

szabadítás véglegesen eldöntött és meg fog biztosan valósulni. Azért kell úgy fogalmazzunk, hogy attól a pillanattól, mert emberekként mi csak időben tudunk gondolkodni, számunkra nagyon fontos az, hogy múlt, jelen és jövő. Isten viszont nincs időhöz kötve, ha Ő valamit eldönt, az számára már valóság, akkor is, ha a földi fizikai világban még valamennyi idő kell elteljen, míg ezt a valóságot megtapasztaljuk. Ez a szabadulás akkor fog bekövetkezni, a földi történelmi időben, amikor azzal Isten legjobban eléri célját, leginkább megáldja népét, és megmutatja vele azt is, hogy szava beteljesedik. Ha Isten népének hasznos az, hogy még várjon erre a szabadításra, akkor azzal Isten még valamit tanítani akar, talán a kitartást, a bizalmat, a reménységet, a kitartó várakozást. Abban viszont nem lehet kételkedni, hogy a szabadítás megvalósul. A próféta ezt a jó hírt el szeretné juttatni mindenkihez, ezért felszólítja hallgatóit, hogy hirdessék másoknak is, mondják el mindenkinek, mit készített Isten az övéinek.

Vajon miért lett ma már banálissá azt elmondani másoknak, hogy Isten megszabadított minket? Miért olyan nehéz ma továbbadni az evangéliumot, és hirdetni, hogy a bűntől és annak büntetésétől, az örök haláltól megszabadított minket Jézus Krisztus? Ez pedig véglegesen megtörtént valóság, semmi nem változtathat rajta. Igaz, földi időben gondolkodva sokan nem jutottak el még odáig, hogy elfogadják ezt a megváltást, hogy önmagukra nézve igaznak tartásuk, hogy nincsenek többé a bűn kötelezettsége alatt, nem az örök halál és büntetés fenyegetése alatt élnek, hanem szabadok, mert Isten Fia megszabadította őket. Már ma, amikor még ebben a világban élünk, ahol a bűn még jelen van, és kísértés formájában még megkörményez minket, mégis, már ma igaznak tarthatjuk, megköszönhetjük Istennek, hogy Ő megszabadított. Földi életünk végén pedig megszabadít a kísértéstől is. Azok a zsidók, akik még fogságban voltak, de teljes bizalommal elfogadták a próféta által hirdetett szabadítás ígérését, reménységgel várakoztak annak bekövetkeztére. Mások viszont tovább éltek ezen reménység nélkül, nagy erőfeszítéssel törekedve arra, hogy a fogságot tegyék kényelmessé. Isten nem a fogságot akarja elfogadhatóvá tenni, hanem a szabadságot kínálja ingyen, kegyelemből. Ő megszabadított minket.

2012. február 12. – vasárnap

A zsoltárok könyve 26,8: URam, szeretem házadat, ahol laksz, dicsőséged lakóhelyét.

Időnként arról beszélgetünk azokkal, akikkel a templomban találkozunk, hogy milyen kevesen vagyunk Isten házában. Keressük ennek okait. Lehet, hogy azt kell előbb megértsük, hogy miért jön el az, aki ott van, s ebből könnyebben következtethetünk arra, hogy mások miért nem jönnek. Annak örömét, hogy valakit vasárnap ott látunk az igehallgatók közösségében, néha el tudja rontani ez a kérdés, illetve a kérdésre adott válaszok. Mi jövünk templomba, mert nem vagyunk olyan pogányok, mint a szomszédaink, akik még ide sem akarnak jönni, mondják egyesek büszkén. Mások szokásból jönnek, így szokták meg, lehet, hogy már gyermekkoruk óta, s hozzátartozik a vasárnapi programhoz, ugyanúgy, mint a híradó esténként. Olyan is van, aki olyan jól megnyugszik a templomban, érzi, hogy megpihen, néha annyira jól, hogy a mellette levő meg is kell lökje, mert horkolása zavaró. Van, aki azért jön, mert fél Isten haragjától, ha soha nem jönne, lehet, hogy baj lenne. Sokan kéréseiket elmondani sietnek Isten házába, mert valaki beteg a családban, valaki vizsga előtt áll, valamilyen nyomorúságtól szabadulna. Bármilyen okból is jönne valaki a templomba, az jó, ha ott van, mert Istennek van hatalma arra, hogy az Ige által megszólítsa, meg tudja azt cselekedni, hogy egy üzenetet megértsen, és az élete is megváltozhat. Mégis, néha elszomorít az, hogy olyan ritkán hallani a zsoltárigéhez hasonló vallomást, hogy valaki azt mondaná, szeretem Istent, szeretem Isten szavát, üzenetét, szeretem Isten házát. Az igazság az, hogy van olyan is, aki szereti Isten házát. Ha ezekre az emberekre gondolok, akik nem kérkedve, de őszinte alázattal kimondják, hogy ragaszkodnak az ÚR hajlékához, előttem van életük, az, hogy mindennapjaikban is meglátszik az, hogy nem képmutatásból, nem a látszatért, hanem szívből ragaszkodnak a templomhoz. Zsoltáros életű embereknek lehetne nevezni őket, mert nem ez az egy

igevers érvényes életükben, hanem sok zsoltár szavai, lelkülete található meg szívükben. Legyünk zsoltáros életű emberekké.

2012. február 13. – hétfő

Pál első levele a korintusaikhoz 4,2: Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségnek bizonyuljon.

Bizonyára más a mai kor, mint a bibliai, ha mégis a sáfárra keresünk mai megfelelőt, talán menedzsernek neveznénk a mai sáfárokat, esetleg ügyintézőnek, felügyelőnek. Nem ismerem egyetlen ilyen beosztásnak sem a munkaköri leírását, megkockáztatom azonban azt mondani, hogy az irántuk való elvárások listáján nem szerepel első között a hűség követelménye. Jó szervezőképességtől kiváló vezetésig sok minden lehet elvárás a mai sáfárok felé, a hűség viszont túl régiesnek tűnhet, egyesek általánosnak és nehezen körülírhatónak mondhatják, nem is nagyon törekszik erre sok ember. Fő az, hogy gyarapodjon a rábízott javak mennyisége, az már nem kérdés, hogy tisztességes úton jár el, vagy néha nem hozna dicsőséget megbízójára, ha kiderülne, hogyan érte el a kívánt eredményt.

Isten azt kéri az ő gyermekeitől, akik mindnyájan sáfárok, hogy hűségesek legyenek. Pál apostol mindnyájunkat Isten titkainak sáfaraiként említ, mi vagyunk azok, akik abban a kiváltságban részesültünk, hogy Isten kiválasztott, megváltott, és megbíz azzal, hogy továbbadjuk az evangéliumot. Isten ránk bízta, mint sáfárokra, hogy elmondjuk mindenkinek, kicsoda Jézus Krisztus, milyen nagy megváltást szerzett Ő nekünk, hogyan lehet elfogadni az ÚR kegyelmét. Mi, akik megismertük az URat, részesedtünk az Ő sok áldásában, szeretnénk, ha minden ember meghallaná az örömezenetet, ha mindenki eljutna bűnei megbánására, a kegyelem elfogadására. Szomorúan tapasztaljuk, hogy mégis, milyen kevés sikerrel jár sokszor a mi törekvésünk, időnként legjobb szándékunk ellenére sem tudunk eredményről beszélni. Az apostol pedig azt mondja, hogy Isten elsősorban hűséget vár tőlünk, azt, hogy kitartással hirdessük Jézust, éljünk mindig keresztyéni módon, maradjunk hűek elhívásunkhoz és Elhívónkhoz. Nem eredményt kér tőlünk, nem mi változtatjuk meg az emberek szívét, nem a teljesítmény az első a fontossági sorrendben, hanem a hűség. Mert hű az, aki elhívott minket, ezért ebben is Őt kell kövessük, olyanok legyünk, mint Ő, hűségesek. Legyen ma egy kis időnk ezt megfontolni, tegye Isten fontossá számunkra azt, hogy megértsük, mit jelent a hűség, s az Ő segítségével azoknak is bizonyuljunk. Hiszen egyik legismertebb bibliai ige az, hogy „légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját”.

2012. február 14. – kedd

Pál második levele Timóteushoz 2,15: Igyekezz kipróbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét.

Mi reformátusok sokszor alulmaradunk vallási kérdésekről szóló vitákba, mert keveset foglalkozunk az igével. Persze, hogy ez csak így általánosságban érvényes, és bár minél több kivétel lenne. Ebből a szempontból csodálni tudjuk a kiségyházak tagjait, akik jobban ismerik a Bibliát, mint a mi gyülekezeteink tagjai. Ne keressük most az okát, ne bújjunk ki a felelősség alól azzal, hogy azok is csak részigazságokat ismernek, vagy, hogy nekik kötelező a heti tanulmányozás, néha pedig csak félelemből tanulják meg a mondandójukat. Ezekkel az érvekkel próbálunk magyarázkodni, de a tény marad, keveset fejtegetjük az igazság igéjét. Timóteusnak Pál meghagyja, hogy fejtegesse az igét, magyarázza a gyülekezeteknek az igazságot, hirdesse érthetően Isten akaratát. Aki Isten kegyelmét elfogadva megtapasztalta, hogy milyen jó közösségben élni szüntelen a mindenható Istennel, és Urunkkal, Jézus Krisztussal, az nem kívánhat mást, mint azt, hogy bárcsak mindenki Istennel élne. Ehhez pedig arra van

szükség, hogy mindenkihez eljusson az örömmel, az igazság ígéje. Ha pedig látunk olyanokat, akik buzgón ugyan, de nem mindig a bibliai igazságot hirdetik, az arra indít, hogy többet törekedjünk mi magunk is helyesen érteni az Írást, és többet törekedjünk embertársainknak is átadni az igaz üzenetet. Nem felétlenül kel nekünk nagy hitvitákat folytatni azokkal, akik valamit másként értenek, a mi első feladatunk az, hogy amit az ÚR kijelent, azt fogadjuk el, azt a mindennapi életben is éljük, és tisztán adjuk tovább, alkalomadtán. Az egyetemes papság elve alapján legyünk mindnyájan Isten munkásai, hiszen még ma is sok az aratnivaló lelki téren. Istenünk pedig adjon lelki látást, hogy megértsük, mikor, mit, kinek, hogyan kell elmondani. Tőle, Istenünktől jöjjön lelki munkánkra sok áldás.

2012. február 15. – szerda

Mózes első könyve 6,9: Nőé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nőé.

Noé élete azért is nagyon fontos számunkra, mert egyedül rajta könyörült meg Isten, az özönvíz idején. Amikor Noéről beszélünk, akkor sem szabad a Szentírás egészében megfogalmazott igazságokat mellőzni, Noé esetében sincs arról szó, hogy ő megérdemelte volna a megmenekülést, mások viszont nem, nem beszél arról az Írás, hogy Noé esetében Isten kegyelmére ne lett volna szükség, mert ez az ember kiérdemelte volna a megtartatást. Noé életében is Isten érthetetlen szeretete, kiválasztó kegyelme volt az ok, amiért ő megmenekült, mások viszont nem. Az is ugyanúgy érvényes, hogy akit Isten kiválaszt és megszólít, az örömmel engedelmeskedik az Ő akaratának, Noé megépítette Isten parancsára a bárkát. Megnehezíti a helyes megértést az, amit Noéről mond az ige, hogy ő igaz ember volt, ennek alapján gondoljuk néha, hogy ő igaz létére nem tett bünt, tehát azért menekült meg, mert nem „járt neki” az ítélet. Ismét segítségül hívjuk tudós és hívő elődeinket, akik bibliafordításaikban igyekeztek a Szentírás szavait is, mondanivalóját is minél pontosabban, az eredeti szöveghez való hűséggel, az egész kijelentés szellemében megfogalmazni. Ezt olvashatjuk Noéről, ha különböző fordításokban keressük meg mai igénket: *Noé feddhetetlen volt a maga nemzedékében, Istennel járt. Noé igaz ember volt, kifogástalanul élt kortársai között. Noé Isten színe előtt járt. Noé igaz, tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között. Istennel jár vala Noé. A' Nőének pedig dolga így völt: a' Nőé igaz férfiú és tökéletes vala az időben való emberek között, az Istennel jár vala szüntelen a' Nőé.* Azt mondják a bibliamagyarázatok, azért van benne az ígében, hogy kortársai között, hogy ebből megértsük, az akkori emberekhez képest Noé igaz volt. Bátorodom hozzátenni, azt is jelentheti ez, hogy az akkori emberek előtt élte Noé az istenfélő életét, vállalta egy gonosz korban, hogy Istenhez tartozik. Nem ezért menekült meg Noé és családja, hanem Isten kegyelméből, de nem mellékes az sem, hogy ez az ember azokban a gonosz időkben vállalta hitét, vállalta, hogy más legyen, mint a többiek, és vállalta, hogy Istennek engedelmeskedve évekig dolgozzon egy bárkán, amiért mindenki kigúnyolta, ő maga sem tudta elképzelni, hogyan szolgálja majd megmenekülésüket, mégis, hit által élt és cselekedett. A mai nemzedékről millió jellemzés íródik szinte naponta, a kérdés mégis az, hogy ebben a nemzedékben mit mond rólunk Isten.

2012. február 16. – csütörtök

Márk evangéliuma 1,40-41: Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: „Ha akarod, meg tudsz tisztítani.” Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: „Akarom, tisztulj meg!”

Nehéz elképzelni, milyen lehetett egy leprás élete akkor, s még azt is, hogy milyen lehet ma. Hogyan élhették meg az emberek azt, amikor saját testükön felfedezték a gyanús foltokat, miként remélték, hogy talán mégsem a gyógyíthatatlan betegség, talán valami múlandó. Aztán el kellett ismerni

önmaguk előtt a betegséget, aztán családjuk előtt, hiszen ki akarná, hogy szerettei is megbetegedjenek, majd mindenki előtt. Otthonról el kellett költözni azzal a tudattal, hogy családtagjait, szeretteit, gyermekeit többé nem láthatja, csak messziről, nem ölelheti meg, a kapcsolatuk egyre ritkább lesz, hamarosan meg is szűnik. Egyetlen betegséggel sem könnyű együtt élni, ez a betegség azonban az egyik legszörnyűbb lehetett. Ha pár napot kell szeretteinktől távol töltsünk, az is nehéz lehet, a végleges elszakadás viszont rettenetes. Nem árul el sok részletet Márk arról, hogy ez az ember honnan és mit hallott Jézusról. Valószínű, hallott már Jézus csodáiról, s arról is, hogy néhányan mondogatták, talán ő a Messiás, aki eljövendő. Amit ez a leprás tudott Jézusról, azt onnan tudhatta, hogy mások elmondták neki. Vajon azok akik elmondták, mint információt, ők hittek abban, amit hirdettek? Miért nem borultak le az egészségesek is Jézus előtt? Miért nem borul le a mai ember Jézus előtt, noha ismerjük a Róla szóló evangéliumokat, azokból tudjuk hatalmát, kilétét, elvárását. Ennek a nyomorult, betegsége által halálra ítélt, földi életét már alig élő, inkább csak azt szenvedő nyomorultnak létkérdése volt az, hogy Jézus őt meghallgassa. De valahonnan azt is tudta, hogy Jézushoz úgy jöhet, ha Benne hisz, ha ezt meg is vallja Neki. A lepra gyógyíthatatlan betegség, azt mondani egy embernek, hogy azt meggyógyíthatja, mert van rá hatalma, azt jelentette, hogy az a valaki több, mint ember. Ő olyat is tehet, amire még példa nem volt, amire földi lénynek nincs hatalma, ami neki, a reménytelennek is életet adhat. Újra élhet, minden mássá lehet, ha Jézus akarja. Nem kérdés, hogy meg tudja-e tenni, Neki nincs lehetetlen, mert Ő Isten. A mai ember sincs távol ettől a történettől. Nagyon sokan élnek úgy, mint ez a leprás, noha testi betegségük nincs. Eltávolodtak mindenkitől, életük reménytelen, céltalan, biztosak abban, hogy nyomorúságaikra nincs földi gyógyszer, gyógymód. Jézus Krisztusról mindnyájan hallottunk. Jó lenne ma csendben, őszinte alázatossággal, nyitott szívvel és egyszerű szavakkal megszólítani Jézus Krisztust. URam, az én bajomra nincs megoldás, azt hiszem, nem is lehet, mindazonáltal Neked semmi nem lehetetlen. Az sem, amit én elképzelni sem tudok. Ha akarsz, és hiszem, hogy megteheted, tisztíts meg engem.

2012. február 17. – péntek

Pál első levele a korintusiakhoz 15,19: Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.

Ha az örök életben nem reménykednék, nem lenne érdemes élni, mondta egyszer valaki, s talán nem egészen érték ezzel egyet, de azért megfontolandó. Azért nem egészen fogadom el, mert a földi életünk is Isten ajándéka, s Vele élni áldás megtapasztalását jelenti. Sok nehézség is van, de sok csodát is cselekszik velünk és értünk mennyei Atyánk, s a földi élet során is nagyszerű az Ő áldásait megtapasztalni. Azonban azt sem hallgatjuk el, hogy az örök élet reménysége nélkül sokszor lenne borzalmas az élet, vagy, ahogy az apostol fogalmaz, mindenkinél nyomorultabbak lennénk. Ha csak a földi életünk adatott volna, akkor értelmetlen lett volna a mártírok áldozata, jobb lett volna bármi áron elkerülni a szenvedést és a halált. A magunk életében is megtapasztaljuk, hogy néha Isten nem adja meg, amit kérünk, néha hordoznunk kell szenvedést, fájdalmat, nyomorúságot. Olyan ez, szoktuk használni a példát, mint a kézzel szőtt szőnyeg visszája, ami rendezetlen, formátlan, de ha a színét nézzük, csodálatosan megvan az értelme minden előbb látott összevisszaságnak. A „színét” az életnek, az összefüggéseket, célokat nem értjük a földi élet során, erre reménységünk szerint Isten országában kerül sor. Az örök élet hite nélkül a földi életben nincs igazi hit, hanem csak vallásosság, szertartások, és az a felfogás, hogy imádkozzunk, legyünk jók, s majd megsegít az Isten. Előbb-utóbb pedig az, hogy együnk-igyunk, úgymint meghalunk. Nyomorult az olyan ember, aki azzal csapja be önmagát, hogy neki van hite Krisztusban, de az örök életet nem fogadja el, mert rá kell döbbenjen, legtöbbször fájdalmasan, hogy hite nem volt igazi, nem segítette semmire. Noha a mai ige csak egy vers ebből a fejezetből, mi ismerjük a folytatását is, sőt, nem csak ismerjük, hanem hisszük és valljuk, hogy Krisztus feltámadott, és mi is feltámadunk, Tőle és Érette van örök életünk, Vele leszünk Isten országában.

2012. február 18. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 42,1: Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm.

Jézus Krisztusról sok ószövetségi prófécia szól, Ő Isten választotta, akiben mennyei Atyánk gyönyörködik, ezt megkeresztelése alkalmával mennyei hang is hirdette. Ugyanakkor ez az ige, a maga Jézusra mutató üzenetén túl számomra titok is, amiben ugyan gyönyörködöm, de megfejteni, sőt, még csak megérteni sem tudom teljesen. Ezért jó az, hogy Isten adott olyan hívő lelkű tudósokat, lelkészeket, teológusokat, akik sok mindent megmagyaráznak, és elfogadom magyarázatukat. Magamtól nem fedeznék fel a Bibliában rejlő üzenetek, igazságok közül sokat, mint például azt sem, hogy Isten Atya, Ő Fiú és a Szentlélek is Isten. De miután elolvasom azok magyarázatát, akik a Biblia alapján ezt állítják, és magam is kikeresem az igéket, imádkozom világosságért, arra a meggyőződésre jutok, hogy igaz az állítás, Isten Szentháromság. De még mindig nagyon sok minden marad rejtve értelmem elől. Nem tudom megmagyarázni, hogyan érti a próféta azt, hogy Jézus az Isten szolgája, mikor Ő maga is Isten. Persze, ismerem az ÚR Jézus szavait, melyekkel ő vallotta, hogy engedelmessé jött a világra, mindig az Atya akaratát cselekedte, mégis, nem értem teljesen az üzenetet. Azt sem tudom véges értelmekkel felfogni, miként mondja itt az ige, hogy Jézus Isten választottja, mert én csak időben tudok gondolkodni, s így a kiválasztás előtti időt is feltételezem, ami nem érthető számomra, hiszen Jézus Krisztus is örökkévaló. Ilyenkor nagy segítség az, hogy istenfélő emberek, akik előttünk jártak, és Isten kegyelméből többet értettek meg, segítenek. A kiválasztást nem időben helyezik el, hanem arról írnak, hogy Jézus az, aki Választott, és mi mindnyájan Őbenne vagyunk kiválasztva, Ővele együtt és csak Vele van üdvösségünk. Még inkább megerősít az ige abban, hogy tovább kell kutatni az Írásokat, és abban is, hogy hálát adjak Isten áldott szolgálóiért, de a legfontosabb, hogy minden ige, az Ószövetségben is, Jézus Krisztusra, Megváltónkra mutat. Istenünk Őt hirdeti, Őt adja, Őbenne választ ki minket, Óáltala támogatja életünket. Egyre jobban gyönyörködöm magam is az ÚR Krisztusában.

2012. február 19. – vasárnap

Jeremiás siralmi 1,18: Igazságos az ÚR, mert szembeszálltam parancsával.

Mennyire nehéz kimondani, amikor szenvedünk, hogy a szenvedést megérdemeltük, így igazságos. Legtöbbször nem ezt halljuk a szenvedő emberektől, hanem sok minden mást. Legtöbben a miért kérdést teszik fel, mert önmagukról jó a véleményük, és noha belátják, hogy vannak hibáik, de úgy gondolják, hogy azok nem annyira súlyos bajok, mint amekkora a szenvedésük. Ez is nagyon jellemző, hogy sokan arányos büntetést várnak el az elkövetett bűnök mértéke szerint, és ugyanígy arányos jutalmat a hívő életben tanúsított engedelmesség szerint. Ugyanezen gondolkodás miatt kérdezik azt is, hogy miért nem szenved más? Ha nekem ilyen nagy szenvedés jutott, akkor azok, akikről én úgy tudom, hogy nálamnál bűnösebbek, azok jobban kellene szenvedjenek, s sokszor nem így van. Utána sokan magyarázkodunk. Voltak ugyan hibáink, tettünk olyat, amit nem akartunk, vagy utólag megbántunk, de meg lehet minket érteni, figyelembe kell venni a körülményeket, és legtöbbször arra a következtetésre jutunk, hogy más is ugyanazt tette volna helyünkben, nem is lehetett volna másképp. Tetszés szerint folytatható az általunk adott, vagy általunk ismert válaszok sora, de ezek mind távol tartanak a helyes iránytól. A változás ott kezdődik, amikor megértem és elfogadom: Isten igazságos, ami engem ért, az jogos, és az is jogos lenne, ha nem könyörülne Isten rajtam, nem adna erőt az elhordozáshoz, nem készítene szabadulást. Márpedig Ő ezeket ígérte azoknak, akik megvallják bűneiket, és el akarják azokat hagyni, nem azért, mert jár nekünk bármi, hanem mert könyörülő és bűnbocsátó az ÚR. Jeremiás itt nagyon őszintén bevallja a nép nevében az ellenszegülést, engedetlenséget. Ma lerövidültek a szavaink is, és ezzel együtt az érzéseink is. Már nem lehet olyat hallani, hogy valaki

bánkódva és szégyenkezve mondaná Istennek, vagy embertársának, hogy bocsánatot kérek. Inkább csak úgy vállunkat emelve, félig mosolyogva mondjuk hogy „bocsi”, „bocs”, néha meg csak úgy idegenül a nyelvünkötől is, a szívünkötől is azt, hogy „sorry”. Lehet, hogy sok mai keresztyén oda kellene ma ismét eljusson, közöttük mi is, hogy felfedezzük, *milyen nagy az én bűnöm és nyomorúságom*. Vagy a zsoltáros szavaival, *egyedül Te ellened vétkeztem, és azt cselekedtem, ami gonosz a Te szemeidben*.

2012. február 20. – hétfő

Jelenések könyve 1,17-18: Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő.

Mindent az dönt el, hogy hol állok. Amikor Jézusról, mint eljövendőről úgy beszél az újszövetségi prófécia, mint hatalmas Úrról, mint királyról, aki hatalommal és dicsőséggel fog megjelenni, akkor a kérdés csak az, hogy hol állok, mellette, vagy távol tőle, ami egyenlő azzal, hogy ellene. Ide alkalmazni lehet azt, amit Ő mondott, aki nincs Vele, az ellene van. Számunkra felfoghatatlanul nagy az Ő hatalma, dicsősége. Ő az első, mielőtt a világ teremtett, Ő már volt, és a teremtésnél is ott volt, Ő általa jött létre a mindenség, Benne áll fenn az univerzum. Ő az utolsó, amit Ő kimond, az utolsó szó lesz, amit Ő cselekszik, azon többé senki nem tud változtatni. És Ő, Krisztus az, aki nem csak kezdet és vég, hanem minden, ami e kettő között van. Ő az igazán élő, csak annak van élete, és örök élete is, akinek ez Krisztusban adatott. Amikor mindezeket korlátolt értelmünk mértéke szerint érteni sejtjük, akkor tehát ez a kérdés: hol vagyok. Az Övéinek azt üzeni a hatalmas Király, hogy ne féljenek. A mai világ a maga számos kommunikációs csatornáján keresztül pedig szüntelen azt üzeni, hogy féljete. A világ nem is a visszatérő Krisztust hirdeti, hanem csak ennek a világnak a végét, de azt egyre borzalmasabbnak képzele le, megfélemlítően mondja el, rettegéssel gondol rá, és arra, hogy nem tud menekülni a végzet elől. Mi arra emlékezünk, hogy Megváltónk azt mondta, hogy itt élünk mi is, de nem ebből a világból vagyunk. Mi Hozzá tartozunk, Vele élünk, és akik megérik, megérjük a Biblia utolsó könyvében megírtak beteljesedését, azok elsősorban azt halljuk Urunktól, hogy ne féljete. Nem a legmodernebb számítógépes programokkal megszerkesztett rettenetes látványhoz hasonló borzalom az, amit várunk, hanem a mi Megváltónkat várjuk, aki eljövendő, aki minket Magához visz, hogy örökké Vele legyünk.

2012. február 21. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 40,28: Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen.

De igen, minden izraeli ezt kicsiny korától tudja, hallotta, amint elmondták szülei az ÚR nagy tetteit. Isten is tudja, hogy Izráelben mindenki nem csak hallotta, hanem szinte részletesen ismeri a teremtés történetét, és sok más bibliai eseményt, melyeket véghez vitt az ÚR az Ő népével, melyek során ismételtlen átélhették, hogy milyen csodálatos Istenük van, hogy mekkora szeretettel viseltetik irántuk, hogy ez a nép a szeme fénye, érette elképzelhetetlen csodákat tesz, gondjukat viseli. Most mégis rájuk kérdez Isten, mert úgy viselkednek, mintha mindezt elfelejtették volna, mintha mindez megváltozott volna, s már nem lenne érvényben Isten gondviselése. Sőt, azért panaszkodnak a választott nép tagjai, hogy Isten elfelejtette őket, nem tapasztalják áldásait mindennapjaikban.

Nagyon illik az ige a mai állapotokhoz. Sokszor lehet ezt a kérdést mai életünkben feltenni. Úrvacsoraosztás után megkérdezi Isten néha tőlünk, hát nem tudod, elfelejtetted, mit ígért neked Isten pár perccel ezelőtt? Miért esel kétségbe, miért vagy megrémülve a világ eseményeit látva? Hát nem hallottad, hogy minden nap, a világ végezetéig veled van az ÚR? Miért panaszkods sokszor, hogy Isten nem törődik veled, megfélekezett rólad? Mert nem teljesítette földi kívánságaidat? Vagy mert nehéz

hordozni a keresztet? Hát nem tudod, mit mondott Ő, aki kiitta a keserű poharat? Tudom, tudom, szoktuk válaszolni, mint akik már unjuk a tanítást, mégsem figyelünk arra, amit mi magunk mondunk néha. Jó lenne tudatosítani magunkban, hogy mit is mondunk az ÚR imájában, mit vallunk hitvallásunkban, hogyan fogadjuk az Igét, amikor a templomban vagyunk. Sok igazságot ismerünk a Bibliából, saját hitéletünkben is megtapasztaltuk Isten segítő kezét, áldásait nem is egyszer. Ezekre emlékezzünk mielőtt panaszra nyitnánk a szánk, mielőtt csüggedésünk elerőtlenítene minket, hogy ne kelljen mennyei Atyánk ilyen keserűen ránk kérdezzen, hogy elfelejtettük-e azt, hogy Ő soha nem felejt el minket?

2012. február 22. – szerda

Máté evangéliuma 14,29-31: Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízen, és Jézus felé ment. Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „URam, ments meg!” Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt.

Péter rövid időn belül átélte azt, amit sokan átélünk, de nagyobb időintervallumban. Lelki állapota változott, mégpedig egyik végletből a másikba, többször is, néhány órán, sőt, néhány percen belül. Napközben még ott volt Jézussal, amikor a Mester tanította a sokaságot, ez a tanítás nekik, a tanítványoknak is szólt. Talán kicsit büszkéek is lehettek, mi ennek a Mesternek vagyunk a követői. Aztán Jézus azt kérte, hogy adjanak kenyeret a sokaságnak, s ekkor a tehetetlenségüket élhették át. Utána újra az örömet, Jézus csodát tesz, mindenki jóllakik, nem csak szavai hatalmasak, hanem gondviselésének is csodatevő ereje van. Élmény-dús nap végére érkezve Jézus a túlsó partra küldi tanítványait, de ő nem száll be velük a hajóba. A sötét éjszakában, kissé fáradtan is, szívükben sok élménnyel, s talán ezekről még beszélgetve, meglátják a vízen közeledő Jézust, és félelem uralkodik el rajtuk. De az ÚR megszólítja már messziről őket, hogy ne féljenek. Ekkor Péter vakmerő kéréssel áll elő, ő is járni akar a vízen. A félelem után ismét a csoda, a lehetetlen is lehetséges, mert itt van újra a Mester. De közben itt van a szél, itt vannak a hullámok is, és Péter süllyedni kezd, mert megijedt. Nem egészen értem, mitől ijedt meg Péter, hiszen alig szállt ki a csónakból, mondhatni karnyújtásnyira voltak társai, és ő maga is, mint halászember, bizonyára jól tudott úszni. Péter a vízen járva olyat tesz, ami lehetetlen, s a szél és a hullámoktól megijedve olyantól fél, amitől egyébként nem félne. Felkiált, Jézus pedig rögtön ott van, és a hajóba együtt szállnak be. Öröm, tehetetlenség, újra öröm, majd félelem, bizalom, újra félelem és végül megmentés, egyetlen nap alatt sok minden van Péter szívében. Amikor Jézusra nézünk, a lehetetlen is megoldható, amikor nem nézünk Rá, a mindennapi kis veszély miatt is elveszünk. Az ÚR parancsára csodákat élünk át, a körülményektől való félelem még arra is képtelenné tesz, amit egyébként megtehetünk. Újra a konfirmációi ének talál ide, adja Istenünk, hogy ne csak időnként dúdoljunk, hanem mindenkor így éljünk: *Rád tekintünk, máshová nem, Isten úgy áldjon meg, Ámen.*

2012. február 23. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 54,4: Ne félj, mert nem vallasz szégyent.

Jellegzetesen olyan ige ez, melyre vágyunk, sokszor idézzük, s néha feltesszük magunknak a kérdést, mégis, kinek mondja ezt Isten? Igen, néha a magunk jóakarata, együttérzése arra indít, hogy egymást vigasztaljuk, és meg vagyunk győződve, hogy sokkal hatásosabb egy vigasztaló szó, ha azt a Bibliából vesszük, s azt mondjuk szeretteinknek, hogy hiszen ez meg van írva. És ki lenne az, aki ne szeretné hallani a biztatást, hogy ne félj, nem vallasz szégyent.

Fontos tudni, hogy ezt a mondatot Isten üzeni választott népének, a próféta által, akkor, amikor már szégyent vallottak. Önmagukban bíztak, a környező népek bálványainak erejében bíztak, egyszer a déli,

máskor az északi nagyhatalom jóindulatában bíztak, és szinte mindig végső soron abban, hogy azért mégis ők az Isten szövetségesei, nem érheti őket semmi baj. És baj érte a népet, szégyent vallott minden bizodalomuk. Most pedig Isten szólítja őket, nem ők emberelik meg magukat, már nem akarnak hiú ábrándokban bízni. A Mindenható szól hozzájuk, s amikor az Ő üzenetét hallják, bizonyára összeremenek, kicsit félve hallgatják a prófétát, hiszen tudják, hogy mi van mögöttük, mennyire nem lehet építeni arra, hogy ők megtartják a szövetséget, követik rendületlenül az URat, s engedelmisségükért jutalomként Isten majd megáldja őket. Isten mégis szól, ígéretet tesz, s ennek az ígéretnek az alapja nem a nép hűsége, hanem Isten hűsége. Nem vallasz szégyent, mert az ÚR fog vigyázni rád, választott nép. Isten önmagáért cselekszik majd, de ebből számodra származik áldás.

Ha én szeretném nagyon, hogy valami sikerüljön, ha emberileg alapja van annak, hogy hihetem, sikerülni is fog, akkor mondhatom azt, hogy szerintem nem vall szégyent azon dologban valaki. Amikor viszont élő közösségem van a mindenható Istennel, aki életem minden percén gondot visel rólam, és a Lélek által Ő győz meg arról, hogy egy bizonyos úton velem lesz, az Ő akaratával egyezik az, amit cselekedni szándékozom, vagy Ő indított abba az irányba, akkor még emberi kételkedés ellenére is mondhatom, magamnak, vagy másoknak: nem vallasz szégyent. Mert akkor ezt Isten is így üzeni, az íge által is. És Ő önmagáért fog cselekedni a mi életünkben is. Legyen így a mai napon.

2012. február 24. – péntek

Sámuel próféta első könyve 2,1: Örülhetek szabadításodnak.

Anna, Sámuel próféta édesanyja kezdi így hálaadó imádságát, miután megszületett Istentől kért gyermeke. Kicsit furcsa, hogy ennek az imának az elején Anna a szabadításnak örül, mert ő nem volt eddig sem rab, nem volt fogságban, sokkal inkább azt gondolnánk, hogy az áldásért kellene hálát adjon, az imameghallgatásért, az új életért. Ezt is megteszi, de itt mégis fontos, hogy kimondja, most már örülhet az Isten szabadításának, hiszen gyermektelenségét, melyért abban a korban minden asszonyt bűnösnek tekintettek és megvetettek ő nagy teherként fogta fel, amitől most az ÚR szabaddá tette őt. Isten áldása és a szabadítás mindig együtt járnak, ahol Isten az Ő kegyelmét kiterjeszti valakinek az életére, ott mindig feloldozás, szabadítás is történik. Olyan ez, mint annak a betegnek az élete, akit az orvosok meggyógyítottak, emberileg szólva visszaadták egészségét, jót tettek vele. Ezzel egyidőben az illető megszabadult valamilyen fertőzéstől, daganattól, nyomasztó érzéstől, fájdalomtól, melyek életét korlátozták, megterheltek. Isten gyermeket ad Annának, a gyermek mindig áldást jelent, jövődőt, az ÚR jóakarátát, még ma is így van ez Isten gyermekeinél. Ezzel együtt Anna szabadítást is átél, nem megvetett többé, nem hallja a gúnyolódást, nem kell szégyenkezzen, mert íme, meghallgattatott imádsága. Megszabadult, kiemelte őt Isten egy előbbi állapotból, és most ezért magasztalja a Mindenhatót. Nekem is szabad most örvendezni, átéltem a szabadítást, mondja Anna. És mondanunk kell nekünk is, akik tudjuk, hogy Jézus Krisztus a mi igazi Szabadítónk, Tőle jön a valódi szabadítás, ez lehet forrása örömünknek.

2012. február 25. – szombat

Máté evangéliuma 6,33: Keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.

Az először szó hangsúlyos számomra, a helyes értékrendet akarja életemben felállítani az ige. Ebben a fejezetben Jézus Krisztus arról beszél, hogy Istennek gondja van a növényekre, az állatokra, és minket jobban szeret, mint azokat, tehát gondja van ránk is. Nem bíztat sehol a Biblia lustaságra, nem tanít olyasmit, hogy a mindennapi kenyérért, földi szükségünkért ne kellene fáradjunk. Amikor viszont azt mondja itt URunk, hogy a földi szükségek megadatnak, és imádkozni is úgy tanít, hogy Istentől kérjük

el a mindennapi kenyeret, akkor ma jobban, mint bármikor arra indít, hogy vegyünk vissza a nagy hajszából, lendületből, amiből sokszor már meg sem tudunk állni, gondolkodjunk el végre azon, hogy az eredményességünk nem kizárólag a magunk buzgóságán múlik. És azon is érdemes elgondolkozni, hogy mennyire szükséges mindaz, amiért annyit robotolunk. Mi az, ami valódi érték, mi az, ami maradandó? Félünk, hogy ha pillanatra is megállunk, akkor mások megelőznek, akkor valamit elveszítünk. Jézus ezzel a rövid mondattal helyükre teszi az értékeket, helyes sorrendet állít fel, amikor azt mondja, hogy az első Isten országa és igazsága, a második a földi szükségek, ez utóbbit ráadásul a Gondviselő Isten rendeli ki, úgy, hogy a magunk kis részét mi is megtesszük.

Van ennek az igének egy helytelen értelmezése, amivel találkoztam. Reggel első dolga az embernek az, hogy veszi a Bibliát, olvas egy fejezetet, röviden elmélkedik arról, imádkozik, utána fog hozzá mindennapi feladataihoz. Aztán egész nap úgy viselkedik, mások irányába olyan a magatartása, hogy arról senkinek eszébe nem jutna, hogy ő keresztyén. Pedig a helyes sorrend megvolt. Úgy hiszem, hogy Jézus nem arról beszél ebben az igeversben, hogy reggel tíz perc Biblia, utána munka, noha nyilvánvaló, hogy Isten gyermekei az Ő tanácsával, segítségül hívásával kezdik a napot és minden dolgukat. Ebben a versben viszont több van, mint időbeosztás, itt Jézus az értékrendünket és hozzáállásunkat akarja megváltoztatni, azt, hogy mi a fontosabb, mire kell inkább törekedni, és hogy a kenyérszerzés a lelki dolgok mögött van, Isten pedig gondoskodik szükségainkről. Ma hogyan keresem Isten országát?

2012. február 26. – vasárnap

Pál első levele a korintusiakhoz 3,7: Az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja.

Református egyházunkban mindenkit buzdítunk a Biblia olvasására, mert az Isten szava mindnyájunkhoz. Amikor ezt tesszük, feltételezzük, hogy a Bibliából mindenki megértheti az alapigazságokat, helyesen ismerheti meg abból Isten, önmagát, az üdvösség útját. Bizonyára vannak benne nehezebben érthető részek is, sőt, lehetnek félreérthető szakaszok, melyek helyes értelmezéséhez szükségünk van a Lélek viláosságára, vezetésére, ami minden szakaszhoz kell, és mellette még magyarázatra, tudományokban jártas emberek értelmezésére. Mégis, ez nem jelentheti azt, hogy a Bibliát nem szabad olvasni, hogy annak egyetlen sorát sem képes az ember más emberek segítségével megérteni. Mindezt azért írtam le, mert számomra megdöbbentő az, amikor egyszerű, világos, egyértelmű bibliai versekről hallom, olvasom, hogy azt nem úgy kell érteni, hogy annak más a jelentése, mint amit a szavak mindennapi jelentése alapján megérthet az ember.

Pál apostol azt írja, hogy nem számít az, aki ültet, vagy az, aki öntöz. Mert Korintusban hajlamosak voltak az emberek, és hol nem azok ma is, hogy pártoskodjanak, hogy egyiket a másik fölé emeljék, hogy egyiket szinte imádják, a másikat pedig jelentéktelennek tartják. Ilyen közösségnek írja az apostol, hogy nem a tervező, és nem a kivitelező a fontos. Sőt, nem is számítanak ezek. Egyedül Isten számít keresztyén közösségben. Egyik apostol hirdette az igét, és az emberek Istenhez fordultak, másik apostol jött, és sok fáradsággal megerősítette a közösséget. Erre mondja a mai ember, hogy ha én nem vagyok, te nem lett volna mit erősíts, de, válaszol a másik, ha én nem vagyok, a te munkád kárba veszett volna. De nem így az apostolok, hanem ők azt tanulták Mesterüktől, hogy önmagukat csak haszontalan szolgáltnak tartják, akik azt tették, amit kellett, mert az ÚRtól már elfogadták a kegyelmet, mert Uruk ezzel bízta meg őket, mert Tőle jött hozzá az erő és az áldás. Mennyei Atyánk építse, erősítse, növelje közösségeinket. Ebben használjon sokunkat eszközeiként. Adjon Ő nekünk buzgó munkálkodást azon a helyen, ahova Ő állított minket, és adja meg ezt az igei alázatot, hogy elmondhassuk, nem mi számítunk, ne ünnepeljen minket senki, hanem az a legnagyobb jutalmunk, ha azok, akikért Isten segítségével tehetünk valamit, az ÚR Nevét magasztalják.

2012. február 27. – hétfő

A zsoltárok könyve 22,28: A föld határáig mindenkinek eszébe jut az ÚR, és megtérnek hozzá, leborul előtte mindenféle nép.

Isten ígéretei beteljesednek, mindig csodálatos megtapasztalni az Ő szavának megvalósulását. Sokszor olvasom úgy a Bibliát, hogy megpróbálom magam elé képzelni azt, ami le van írva. Néha befolyásol az, hogy a mai modern eszközökkel már sok filmet készítettek, némelyiket magam is láttam, s azok képei jutnak eszembe, de olyan is van, amikor másként képzelem el a leírtakat. Ami pedig a jövődőt illeti, szinte kivétel nélkül olyan elképzelései vannak a mai embernek, melyeket leír, vagy megfilmesít, hogy ez a jövődő erőszakkal lesz tele, mindenütt robotok és idegen lények, harcok, sőt háborúk lesznek. Nem hiányzik szinte egyikből sem az űrhajókkal való utazás, de mindig elképzelt fegyverekkel is felszerelik ezeket, amiket aztán használni is kell. A jövődőről készült filmekben, könyvekben nem nagyon találkozunk virágos kertekkel, nincsenek énekes madarak, nincs békés emberiség. Akik a bibliai igék alapján írnak, vagy filmeznek, azok is az apokaliptikus pusztulást írják le, a nagy rettenetet, menekülést, harcot a túlélésért.

Legyen a mai ige alkalom arra, hogy néhány perc erejéig gondolkozzunk el a jövődön, és próbáljuk magunk elé képzelni azt a jelenetet, amiről itt a zsoltáros beszél. Minden nép Istenhez fordul. Akkor egymás ellen sem fordulnak többé. Nincs háború, nincs erőszak, sem azok következményei. Minden nép megtér Istenhez, akkor ezek szerint elfordul más istenektől, tehát nincs többé millió vallás, sem az ezek közötti versengés. Mindenki felismerte már, hogy egyetlen igaz Isten létezik, és Őt keresik a nemzetek. Isten előtt mindenféle nép leborul, azaz imádja az URat, tehát nem imádja többé sem önmagát, sem más valakit vagy valakit. Teszik mindezt egységben, önkéntesen. Valóban beszél a Biblia arról, hogy lesznek majd nehéz napok az utolsó időben, de valahogy olyanok lettünk, mint aki készül szabadságra utazni, és csak a pár órás út kellemetlenségeivel foglalkozik, szót sem ejt az utána következő csodálatos napokról. Hűséggel és kitartással, URunk segítségével kell megharcoljunk az utolsó időket is azok, akik azt megérik, de tekintetünk azokon a napokon túl lát, a Kijelentés alapján mi az utána következő örökkévalóság gyönyörűségét várjuk, abban reménykedünk. Addig is, már mostantól arra törekszünk, hogy amennyire rajtunk áll, mindenkivel békeességben éljünk, úgy, mint egykor az ÚR Országában.

2012. február 28. – kedd

Pál első levele Timóteushoz 6,10: Minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.

Értelmetlen lenne sorolni az ismert gondolatokat, a pénz nem boldogít, de szükséges a mindennapi élethez, használhatjuk, sőt, kell éljünk vele de ne imádjuk, nem is a pénz a lényeg, hanem az, amit vele megvehetünk, ha van anyagi háttere valakinek, biztonságban érzi magát, és így tovább. A jól ismert gondolatok helyett megpróbálom önmagam életében megvizsgálni, amennyire tárgyyszerűen sikerül, hogy milyen helyet foglal el a pénz, a földi gazdagság. Szeretném, hogy sok pénzem legyen? Talán igen, noha ismerem a bölcs király mondását, melyben azt kéri Istentől, hogy se szegénységet, se gazdagságot ne adjon neki, hogy jól lakva el ne bizakodjék. Mennyi időt töltök azzal, és mennyit fáradozom azért, ami nem létszükséglet, hanem az ételmen és ruházaton felül van? Miről mondom le hamarabb, ha egyszerre adódik lelki megerősödére szolgáló alkalom, és kis jövedelempótló munka? Amikor barátaim valamit vásárolnak, legyen az autó, bútor, háztartási gép, bármi más, hogyan reagálok erre? Sajnálkozva és lemondóan, hogy nekem az úgysem lesz, vagy megpróbálok többet dolgozni, hogy nekem is meglegyen, netán azt mondom, hogy nekem az nem is szükséges? Az egyszerű kérdések sorát folytathatja mindenki önmagára nézve, annak érdekében, hogy felmérjük, hogyan is állunk az

anyagiakhoz való viszonyunkban. Egyetlen gondolatot tegyünk még hozzá. Mai világunkban egyre kevesebb embert fenyeget az a veszély, hogy nagyon sok pénze van, és nem él helyesen az anyagi javakkal, hanem pénzében, vagyonában gyönyörködik, a hitében pedig meggyengül. Viszont lehet, hogy szinte ugyanekkora veszély a pénz hiánya is, amikor naphosszat, de lehet, hogy élet-hosszat azért gondolkodunk a pénzről, mert az nekünk hiányzik, mert túl kevés van, mert nem futja még arra sem, ami valóban szükséges. Nem meggazdagodni akarunk, hanem a számlákat kifizetni, a gyermekeket iskoláztatni, a szülőknek megfelelő gyógyszereket vásárolni, a mindennapi élet szükségére költenénk, ha lenne. Ezzel is sok fájdalmat okozunk magunknak, mert Istenünk azt ígérte, hogy gondviselő szeretete kirendeli nekünk azt, ami szükséges. Ő tanítson meg bízni ígéreteiben, és adjon bölcs szívet, hogy anyagi lehetőségeinkkel megfelelően bánjunk. Több, vagy kevesebb pénzünk van, Istenünk segítsen, hogy ne sóvárogjunk a pénz után, hanem hitben vágyakozzunk az Istennel való közösségre, és anyagi terheinket is tudjuk Őreá bízni.

2012. február 29. – szerda

Jób könyve 14,1: Az asszonytól született ember rövid életű, tele nyugtalansággal.

Az élet rövidegéről nem csak Jób beszél a Bibliában, hanem Mózes, Ézsaiás is. De erről könyvtárnyi olvasnivaló létezik, a kérdéssel minden szinten szinte mindenki elmélkedik. Kezdve a népdaloktól és népköltészetektől, az irodalom legnemesebb alkotásain keresztül a filozófia sokunk által csak csodált, de aligha értett magasságáig, netán mélységéig az ember töpreng, mereng, búslakodik, tiltakozik, magyaráz, vagy épp magyarázatot keres, követel, érteni szeretné az okát, jobbik esetben hasznos következtetéseket fogalmazna meg abból kiindulva, hogy rövid az emberi élet. Gyermekekünkben sokat hallottuk az idősektől, legyintettünk, vagy bosszantott a ismétlése, egy ideig nem foglalkoztunk sokat vele, de eljön egy kor, amikor magunk is mondogatjuk, amit nem szerettünk hallani: hogyan is teltek el olyan hamar az évek? Volt a katonaságban egy mondás: a kofferben is kibírom. Még a múlt rendszerben, amikor nem volt túl könnyű katonáskodni, egyik alapfoglalkozása minden katonának az volt, hogy kiszámolta, hány napja van még a leszerelésig. S amikor ezen napok száma elért egy bizonyos határt, nem emlékszem pontosan, hogy az egy hét, egy hónap, vagy mennyi is volt, akkortól már azt illett mondani, hogy csak annyi van hátra, hogy azt már a katona-bőrröndbe bezárva is kibírnám. Ha pedig ilyen rövid idő az életünk, vajon miért van tele mégis nyugtalansággal? Miért ragaszkodunk annyira ennek értékeihez, miért fordítjuk időnk és erőnk nagy részét, sokszor szinte egészét arra, hogy ebben a földi életben eltöltött rövid időnk legyen kényelmes, gazdag, akaratunk szerinti. Nem lenen bölcs részünkről azt mondani, hogy ez egy „kofferben is kibíráható rövidegű idő”, ezért érdeklődésem, törekvéseim nagy része arra néz, ami utána következik? Miért vagyok nyugtalan, mert nem vonhatom ki magam, rólam is szól a sok ezer éves megállapítás? Gyermekeinkre tekintünk, munkahely, lakás, család, mindennapi kérdései mellett nem lehetünk mások abban sem, hogy ország-világ válságról beszél, ezt nekünk is illik tudni, és kellően nyugtalankodni azért, mert az olaj ára emelkedik, a nemzetközi politika feszült, a kormány jót nem ígér, a tudósok szerint a napkitörések és a földrengések egyre gyakoribbak és intenzívebbek lesznek. Bocsánat, magamnak mondom elsősorban: mindez még a kofferben van. Az ott töltendő idő pedig nemcsak véges, hanem rövid is. Azt mondta Megváltónk, hogy ne nyugtalankodjék a szívünk, se ne féljen. De azt is hozzá tette, hogy miért: mert a rövid élet után is van valami, és Ő azt ígérte, hogy elmegy, helyet készít, és elvisz, hogy az örökkévalóságban Vele legyünk. Az örökkévalóságra tekintő reménység mellé, Jézusom, adj kitartást és erőt ehhez a rövid élethez is, és nyugtalanságom bocsásd meg, sőt, Te adj igazi békét szívembe.